

† Ἐπισκόπου Ὁρεῶν Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου

Τὸ Μεγάλο Ὅραμα

Ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς ὀλιγοπιστίας στὴν Διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ

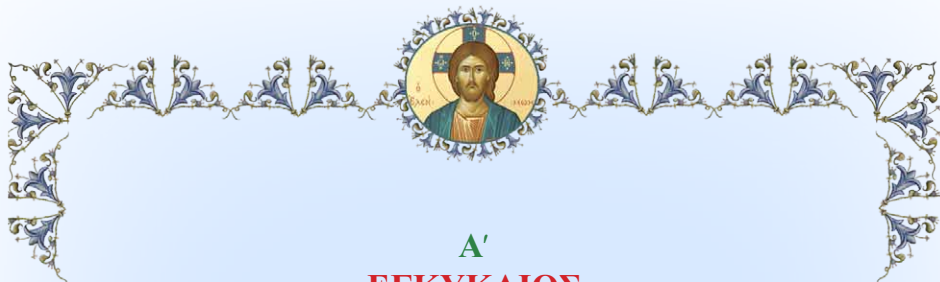

**«Τῆς Θεοτόκου μνημονεύοντες,
ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα!»**

Φυλὴ Ἀττικῆς
2013

«Μέσα στο Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος
μας ἀποκαλύπτεται τὸ Μυστήριον τοῦ Ἀδελφοῦ,
τὸ ὄντολογικὸ του κάλλος, ἡ ἐσχατολογικὴ του δόξα,
ἡ αἰώνια ὀμορφιά του ὡς θεῖα ἀνταύγεια
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Α'

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους

2008

«Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα...»

Τὸ ἄγχος τῆς ὀλιγοπιστίας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Ὅς μεταφέρουμε τὴν ἐγκάρδια εὐχή τοῦ ἀσθενούντος Μητροπολίτου μας, τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ πνευματικοῦ Πατέρα μας κυρίου Κυπριανοῦ, γιὰ τὴν νέα αὐτὴ περίοδο, ὥστε μὲ τὴν ὁδηγία καὶ προστασία τῆς Ἀχράντου Θεοτόκου νὰ εἶναι εἰρηνικὴ καὶ πλήρης καρπῶν τῆς εἰρήνης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅτι ἔχετε προσέξει, ὅτι ἡ κορυφαία λατρευτικὴ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ Θεία Λειτουργία, ἀρχίζει μὲ τὴν διακονικὴ προτροπή: «Ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν!», τὰ δὲ *Εἰρηνικὰ* κατακλείονται μὲ μία ἀκόμη παρότρυνσι, πολὺ βαθεῖα καὶ περιεκτικὴ: «Τῆς Παναγίας, Ἀχράντου, Ὑπερευλογημένης, Ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

Ἐπειδὴ ὅλη ἡ ζωὴ μας, ὅλος ὁ κύκλος ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τοῦ θανάτου, εἶναι κατ' οὐσίαν μία λειτουργία, μία *Εὐχαριστιακὴ Πορεία* τοῦ ἀνθρώπου ὡς κατ' εἰκόνα Θεοῦ πρὸς τὸ καθ' ὁμοίωσιν, πρὸς τὴν θέωσιν, θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργο νὰ μὴ λησμονοῦμε τὴν «εἰρήνην» καὶ τὸ «Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

Ἴσως ἡ μακροχρόνια συνήθεια καὶ ἡ ἀμέλειά μας κατὰ τὴν διάρκειά τῆς λατρείας δὲν μᾶς ἔχουν ἐπιτρέψει νὰ ἐμβαθύνωμε στὸν ζωτικὸ αὐτὸ ἄξονα, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο κινεῖται ὅλη ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ μας. Ἄς ἐμβαθύνωμε ἐν συντομίᾳ.

* * *

Ὅπως εἶναι γενικὰ ἀναγνωρισμένο, τὸ ἄγχος, ὡς ἐπιδημία τῆς ἐποχῆς μας, διατρέχει πλέον ὅλες τὶς ἡλικίες, μὲ ποικίλες μορφές.

Τὸ πλέον ὅμως ἀνησυχητικὸν εἶναι, ὅτι πλήττει καὶ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς μὲ τὴν εἰδικὴ μορφή τοῦ ἄγχους *ὀλιγοπιστίας*: ὁ πειρασμὸς τοῦ ἄγχους τῆς ὀλιγοπιστίας σείει τὰ θεμέλια τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς καὶ ἀποδεικνύει πόσο αὐτὴ εἶναι ἀναιμικὴ καὶ ἐπιπόλαιη.

Ἡ γνησία ἐν Χριστῷ Ζωὴ συμπυκνώνεται κατ' οὐσίαν στὸ «πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα»: στὴν πλήρη παράδοσι τῆς ὑπάρξεώς μας, μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, στὸν Χριστὸ καὶ Σωτῆρα μας, διὰ μέσου τῆς Θεοτόκου καὶ ὄλων τῶν Ἁγίων, τῶν Μεγάλων Ἀδελφῶν μας ἐν Οὐρανοῖς.

Αὐτὴ ἡ παράθεσις, ἡ ἐναπόθεσις, ἡ παράδοσις τοῦ εἶναι μας στὴν Θεία Πρόνοια, προϋποθέτει μία διαπροσωπικὴ σχέσι ἡμῶν μὲ τὸν Θεό, μία *σχέσι ἀγάπης*, ἡ

όποια γίνεται όλο και βαθύτερη, όλο και θερμότερη, όλο και σταθερότερη.

Μία τοιαύτη γνησία αγάπη σημαίνει έλευθερία και έμπιστοσύνη και ειρήνη: ό Χριστιανός δέν *αγχώνεται* για όσα προβλήματα αντιμετωπίζει, ούτε προτάσσει την λογική του ως κριτήριο, ούτε αγωνιά από όλιγοπιστία, έφ' όσον όλα τὰ έχει αφήσει στον Κύριο δια τής Θεοτόκου. Άκόμη, δέν αγχώνεται ούτε στις πτώσεις του, ούτε όταν έρχονται στην επιφάνεια οι αδυναμίες και έσωτερικές του ασθένειες.

Ή γνησία σχέσις αγάπης με τον Χριστό μας, σχέσις τρυφεράς ταπεινώσεως και γλυκειάς ειρήνης, δέν έπιτρέπει σε καμία περίπτωση τὸ *αγχος* να δηλητηριάσει την ψυχή μας. Ή άφεις της ζωής μας στο θείο θέλημα δέν είναι μία αγχώδης ύποταγή σε ένα *καθηκοντολόγιον*, δέν γίνεται επειδή *άπαγορεύεται τοῦτο ἢ εκείνο*, αλλά μία ευχαριστιακή και αγαπητική αυτοπαράδοσις μας στην θεία Εὐσπλαγχνία, στην Άγκάλη του Ήγαπημένου.

Τὸ αγχος της όλιγοπιστίας όρθα έχει χαρακτηρισθῆ ως «διάβολος», έφ' όσον είναι «μία μορφή πρακτικής άθεΐας», έφ' όσον δι' αὐτοῦ γινόμεθα «άθεοι στην πράξη» και «ειδωολάτρες», οι όποιοι έμπιστευόμεθα στον κτιστό και ψυχρό όρθό λόγο την ζωή μας και όχι στον ένυπόστατο και σαρκωθέντα εὐσπλαγχνο Λόγο, τον Σωτήρα μας Χριστό, δια τῶν Άγίων Του.

* * *

Άς ιερουργήσωμε στο έξῆς με περισσότερη υπευθυνότητα τὸ Μυστήριο της Ζωής μας... *Έν ειρήνη και αμώμω αγάπη, τής Άμώμου Θεοτόκου δεηθῶμεν, ίνα*

πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα!...

Φυλὴ Ἀττικῆς
1η Σεπτεμβρίου 2008 ἐκ.ή.μ.

† Ὁ Ὁρειῶν Κυπριανός,
Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

« Ἡ γνησία ἐν Χριστῷ Ζωὴ
συμπυκνώνεται κατ' οὐσίαν στὸ
“πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα”:
στὴν πλήρη παράδοσι τῆς ὑπάρξεώς μας,
μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, στὸν Χριστὸ καὶ Σωτῆρα μας,
διὰ μέσου τῆς Θεοτόκου καὶ ὄλων τῶν Ἁγίων,
τῶν Μεγάλων Ἀδελφῶν μας ἐν Οὐρανοῖς ».

Β'

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους

2009

**Τὸ Μυστήριον τοῦ Ἀδελφοῦ
στὸ Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος
*Τὸ συναρπαστικὸ μας Ὅραμα***

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Ὡς μεταφέρουμε καὶ πάλι τὶς ὀλόθερμες πατρικὲς εὐχὲς τοῦ ἀσθενοῦντος Μητροπολίτου μας, τοῦ πολυσεβάστου Γέροντός μας κυρίου Κυπριανοῦ, γιὰ τὸ νέο ἐκκλησιαστικὸ ἔτος, ὥστε νὰ εἶναι πλῆρες τῶν καρπῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πρῶτος «καρπὸς τοῦ Πνεύματος» καὶ περιεκτικὸς ὅλων τῶν ἄλλων καὶ ρίζα καὶ αἰτία αὐτῶν εἶναι ἡ Ἀγάπη. Ὅλα τὰ χαρίσματα θὰ καταργηθοῦν στὰ ἔσχατα, τὸ μεῖζον ὁμως τούτων, δηλαδὴ ἡ Ἀγάπη, οὐδέποτε θὰ ἐκπέση.

«**Ὁ Θεὸς** εἶναι Ἀγάπη» καὶ «ἡ Ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει». Ὁ Θεὸς δὲν ἐκλήθη μὲ καμμία ἀρετὴ ἀπολύτως, ἐκλήθη ὁμως ἀπολύτως Ἀγάπη.

Τὸ Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, ὅπως βιώνεται ἡσυχαστικὰ καὶ εὐχαριστιακὰ μέσα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, μᾶς εἰσάγει στὸ *Μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος*, τὸ πρότυπο αὐτὸ καὶ τὴν πηγὴ τῆς ὄντως Ζωῆς.

Τότε, ἀνακαλύπτουμε τί σημαίνει *Πρόσωπο*, ἐξερχό-

μεθα ἀπὸ τὴν αὐτο-αγάπη, δηλαδή τὴν κλεισμένη στὸν ἑαυτὸ μας ἀτομικότητα, καὶ ἀνοιγόμεθα στὸν ἄλλον. Τότε, μᾶς ἀποκαλύπτεται ὁ ἄλλος. Τότε αἰσθανόμεθα μία ὁρμὴ πρὸς τὸν ἄλλον, ταυτόχρονα μὲ τὴν ἐσωτερικὴ ὁρμὴ πρὸς τὸν ζῶντα Θεό. Τότε, ἀνακαλύπτουμε ὅτι ἡ γνησία ἐν Χριστῷ Ζωὴ ταυτίζεται μὲ μία κοινωνία Προσώπων ἐξαιρετικὰ δυναμικὴ καὶ πολύμορφη, ἡ ὁποία ὄντως «οὐδέποτε ἐκπίπτει».

Μέσα λοιπὸν στὸ Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος μᾶς ἀποκαλύπτεται τὸ *Μυστήριον τοῦ Ἀδελφοῦ*, τὸ ὄντολογικὸ του κάλλος, ἡ ἐσχατολογικὴ του δόξα, ἡ αἰώνια ὁμορφιά του ὡς θεία ἀνταύγεια τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Αὐτὸ εἶναι τὸ Φῶς καὶ ἡ Φωτιά, τὰ ὁποῖα μᾶς ἔφερε ὁ Ἁγαπημένος μὲ τὴν Φιλάνθρωπη Σάρκωσί Του. Βιώνοντας τὸ *Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ*, κάθε πιστὸς γίνεται μία *φλεγόμενη βάτος*, ἀκτινοβολεῖ τὸ φῶς, τὴν ζεστασιά, τὸ ἀνοιγμα πρὸς τὸν ἄλλον.

Μόνον μὲ τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ βίωμα εἶναι δυνατόν νὰ ἐλκύσουμε τὸν ἄλλον ἀπὸ τὰ «ἔργα τῆς σαρκὸς» στοὺς *καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*, στὴν κοινωνία τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἔχουμε τεράστιο χρέος ἐναντι τοῦ Ἀδελφοῦ μας καὶ ἡ εὐθύνη μας θὰ ἔχη αἰώνιο βάρος, ἐφ' ὅσον ἡ ραθυμία καὶ ὁ *συσχηματισμός* μας μὲ τὸν κόσμον δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τοῦ μεταδώσουμε τὴν *ἐσωτερικὴ ὁρμὴ πρὸς τὸν ζῶντα Θεό*.

Πολὺ ὀρθὰ ἔχει λεχθῆ, ὅτι «κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ νὰ στραφεῖ πρὸς τὴν αἰωνιότητα, ἂν δὲν δεῖ στὰ μάτια ἢ στὸ πρόσωπο ἕστω καὶ ἐνὸς μόνον ἀνθρώπου τὴ λάμψη τῆς αἰώνιας

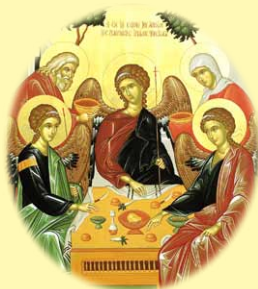
ζωής...».

Αὐτή ἡ λάμψη τῆς αἰώνιας ζωῆς, αὐτὸς ὁ γλυκὺς καρπὸς τῆς χριστοκεντρικῆς μας ζωῆς, ἅς εἶναι ἡ συνεχῆς ἔγνοια μας, τὸ συναρπαστικὸ ὄραμά μας, γιὰ νὰ σωθῆ ὁ Ἀδελφός μας, γιὰ νὰ σωθῆ ὁ κόσμος, γιὰ νὰ σωθοῦμε ὅλοι μέσα στὴν γεμάτη τρυφερότητα ἀγκαλιὰ τοῦ στοργικοῦ Πατέρα.

Ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀμώμῳ ἀγάπῃ, τῆς Ἀμώμου Θεοτόκου δεηθῶμεν, ἵνα καταστῆ ἕκαστος μία φλεγόμενη βάτος, ἀκτινοβολοῦσα τὴν αἰωνίαν ζωὴν!...

Φυλὴ Ἀττικῆς
1η Σεπτεμβρίου 2009 ἐκ.ἡμ.

† **Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανός,**
Ἄναπληρωτὴς Πρόεδρος

«Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ ἀπομακρυνθεῖ
ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ νὰ στραφεῖ πρὸς τὴν αἰωνιότητα,
ἂν δὲν δεῖ στὰ μάτια ἢ στὸ πρόσωπο
ἔστω καὶ ἑνὸς μόνον ἀνθρώπου
τῆ λάμψη τῆς αἰώνιας ζωῆς...».

Γ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους
2010

Ἐπιστροφή στὶς Ἀρχές τοῦ Ὁρθοδόξου ἠθους

Θεανθρωπισμός: ὁ ἀθθεντικὸς Ἀνθρωπισμὸς

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Ἡ πατρικὴ εὐλογία τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ ἄς εἶναι καὶ κατὰ τὸ νέο ἐκκλησιαστικὸ ἔτος ἐνίσχυσις, ὁδηγία καὶ παραμυθία μας, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν!

Ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἔτος, λόγω τῆς γωστῆς κρίσεως ποὺ ἐξέσπασε, ἡ Πατρίδα μας ἔχει ὁδηγηθῆ σὲ ἓνα ἱστορικὸ ὀριακὸ σημεῖο καὶ ἔτσι ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐβοήθησε ἀγαπητικὰ νὰ ἀσκήσουμε προσωπικὴ καὶ συλλογικὴ αὐτο-κριτικὴ.

Ὁ Κύριος δίδει τὴν σωτήρια εὐκαιρία, ὅσον ἀφορᾷ τὴν θεολογικὴ-ἐκκλησιαστικὴ θεώρησι τῆς κρίσεως, σὲ ὅσους θέλουμε νὰ ὀνομαζώμεθα Χριστιανοί, νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν μεγάλη εὐθύνη μας στὴν ἀνάδουσι τῆς κρίσεως αὐτῆς.

Ἀπαιτεῖται αὐστηρὰ κριτικὴ καὶ ἀπόρριψι τῆς αὐτοδικαιώσεως, διότι ἂν ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου εἶναι οἱ Χρι-

στιανοί, τότε -όταν πάσχη/άσθενῆ ὁ κόσμος- σημαίνει ὅτι ἀσθενεῖ ἡ *ψυχή* του, δηλαδή οἱ Χριστιανοί.

Ὁρθῶς παρετηρήθη, ὅτι ἡ κρίσις πού διέρχεται ἡ Πατρίδα μας εἶναι «θεολογική, ἀφοῦ πολλοὶ Χριστιανοὶ ζοῦν κοσμικὴ ζωὴ, ἔχουν ἀποδεσμευθῆ ἀπὸ τὴν ἄσκησι καὶ συμπεριφέρονται ἀντίθετα ἀπ' ὅσα ἐντέλλεται ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία».

Πράγματι, οἱ Χριστιανοὶ φαίνεται νὰ ἔχουν ὑποκύψει σὲ ἓνα *χιλιαστικὸ ὄραμα*: ὁ ἀτομικὸς καὶ συλλογικὸς ἐγωκεντρισμὸς, ἡ εὐμάρεια, ὁ καταναλωτισμὸς καὶ ἡ κοινωνικὴ καταξίωσις ἔχουν ἐξοβελίσει τὸ Σταυρικὸ, Θυσιαστικὸ, Ἀσκητικὸ καὶ Διακονικὸ ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἔχουμε λησμονήσει, ὅτι μᾶς ἐδόθη τὸ ὑπέρτατο χάρισμα νὰ ἀνήκουμε στὴν «ἀγία ἀριστοκρατία τοῦ Θεοῦ»· ὅτι ἔχουμε κληθῆ στὴν Ἀγιότητα· ὅτι σκοπὸς μας εἶναι νὰ ἐνσαρκώσουμε τὸν *θεανθρωπισμὸ*, τὸν γνήσιο αὐτὸ καὶ αὐθεντικὸ Ἀνθρωπισμὸ, νὰ γίνουμε *κοινωνοὶ θείας φύσεως*, νὰ ἀναδειχθοῦμε σὲ ὁρατὰ *σημεῖα* τῶν Ἀκτίστων Ἐνεργειῶν τῆς Ἀγίας Τριάδος, γιὰ νὰ εἰρηνεύσῃ καὶ σωθῆ ὁ κόσμος.

Ἡ πρόσφατος λοιπὸν κρίσις, σὲ ἐθνικὸ καὶ διεθνὲς ἐπίπεδο, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, μᾶς ὠθεῖ ὡς Χριστιανοὺς νὰ ἐπιστρέψουμε στὶς *Καταστατικὲς Ἀρχές* τοῦ Ὁρθοδόξου ἦθους: ὅταν ἀπορρίπτουμε τὴν Φιλοδοξία, τὴν Φιλοκτημοσύνη καὶ τὴν Φιληδονία ὡς τρόπο ζωῆς, τότε γινόμεθα μιμηταὶ τοῦ Σωτῆρος μας, ὁ Ὅποιος ἐξώρκισε τὰ τρία αὐτὰ δαιμόνια στὸ ὄρος τῶν Πειρασμῶν· τότε, «ἰδοὺ ἄγγελοι προσέρχονται καὶ διακονοῦν ἡμῖν» στὴν προσπάθειά μας νὰ γίνουμε ἐν Χριστῷ εἰρηνοποιοί.

Ἡ συνεχῆς ἐπιστροφή μας στὶς Ἀρχές αὐτές, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, θὰ μεταμορφώσῃ ἐμᾶς καὶ τὸν κόσμον, ἢ κρίσις θὰ ἀποδειχθῆ σωτήρια εὐκαιρία καὶ πραγματικὴ εὐλογία. Ἀμήν!

Φυλὴ Ἀττικῆς
1η Σεπτεμβρίου 2010 ἐκ.ἡμ.

† **Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανός,**
Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

«Πράγματι, οἱ Χριστιανοὶ φαίνεται νὰ ἔχουν ὑποκύψει
σὲ ἓνα χιλιαστικὸ ὄραμα: ὁ ἀτομικὸς
καὶ συλλογικὸς ἐγωκεντρισμὸς, ἡ εὐμάρεια,
ὁ καταναλωτισμὸς καὶ ἡ κοινωνικὴ καταξίωσις
ἔχουν ἐξοβελίσει τὸ Σταυρικὸ, Θυσιαστικὸ,
Ἀσκητικὸ καὶ Διακονικὸ Ἴηδος τῆς Ὁρθοδοξίας».

Δ'

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους
2011

‘Ο ἐλεήμων τρόπος ζωῆς

”Οχι στὸ «ἐγωϊστικὸ ψωμί»!

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Ας ἀξιωθοῦμε καὶ ἐφέτος, στὴν διάρκεια τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, νὰ εὐρισκώμεθα διαρκῶς ὑπὸ τὴν ὀλόφωτον Σκέπη τῆς Θεοτόκου, μὲ τὴν εὐχή τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ.

Ἡ πολύμορφος κρίσις σὲ ἐθνικὸ καὶ διεθνὲς ἐπίπεδο συνεχίζεται καὶ ἐπιδεινώνεται, ἐν μέσῳ ἀντικρουομένων ἀπόψεων καὶ ἀνησυχητικῶν φαινομένων, τὰ ὁποῖα ἀναδεικνύουν τὴν μεγάλη σοβαρότητα τοῦ ζητήματος μὲ ἐξαιρετικὴ ἔμφασι.

Τὸ πολὺ ἐνθαρρυντικὸ στὴν δοκιμασία αὐτὴ εἶναι ὅτι ἀνακαλύπτουμε βαθμιαίως τὴν Ἀλληλεγγύη καὶ τὸν Ἐθελοντισμό, τοὺς εὐαγγελικοὺς αὐτοὺς *θησαυρούς*, οἱ ὁποῖοι εἶχαν λησμονηθῆ μέσα στὴν μέθη τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, τὶς πηγὲς αὐτὲς ὅλων τῶν προσωπικῶν καὶ κοινωνικῶν δεινῶν.

Καλούμεθα, ὡς μέλη τίμια τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, νὰ συνειδητοποιήσουμε -στὴν κρίσιμη αὐτὴ

καμπή- την *Ἐνότητά* μας και τις άμεσες κοινωνικές απόρροιές της, ώστε τὸ Μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας νὰ εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένο μετὸ Μυστήριο τοῦ Ἄδελφοῦ.

Δὲν νοεῖται Εὐχαριστία χωρὶς Διακονία, εὐχαριστιακὴ συμμετοχὴ χωρὶς θυσιαστικὴ διακονία τοῦ Ἄδελφοῦ μας· στὴν Εὐχαριστία-Δείπνο μᾶς διακονεῖ ὁ Χριστὸς μας και στὴν Διακονία-Θυσία διακονοῦμε ἐμεῖς τοὺς ἄλλους, ὡς Διάκονοι τοῦ διακονοῦντος ἡμᾶς Χριστοῦ, τὸ δὲ δεῦτερο (Διακονία) ἀποτελεῖ προϋπόθεσι τοῦ πρώτου (Εὐχαριστίας) και ἐπαληθεύει αὐτό.

Ἡ ὁλονὲν ἀξανομένη αἴσθησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Συλλογικότητος μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι εἴμεθα «Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομῆ» και «ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιος» (Α΄ Κορινθ. γ΄ 9, 16-17), τοῦτο δὲ μᾶς βοηθεῖ νὰ ἔχουμε ἕναν ξεκάθαρο *ὀρίζοντα* στὴν πορεία μας πρὸς τὰ Ἔσχατα:

- ὕψιστο κριτήριο: τὸ Μυστήριο τοῦ Ἄδελφοῦ (Διακονικὴ-Θυσιαστικὴ Ἀγάπη)·
- ἀγωνία μας: ἡ ἐν Χριστῷ Πτωχεία (κατὰ τῆς μετατροπῆς τοῦ ἀνθρώπου σὲ κερδοσκόπο-καταναλωτῆ-ἐπενδυτῆ)·
- ἐλευθερία μας: ἡ ἀποφυγὴ τῆς ὀποιασδήποτε ἐπιγείου ἐξασφαλίσεως (κατὰ τῆς «ἀνασφάλειας»).

Ὅταν προσεύχεται ὁ Χριστιανὸς πρὸς τὸν Ἄρτο τῆς Ζωῆς, τὸν καταβάντα ἐξ Οὐρανοῦ, λέγει: «Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον»· Κύριε, «δὲν προσεύχομαι σὲ Σένα γιὰ τὸν **ἄρτο μου**, ἀλλὰ γιὰ τὸν **ἄρτο μας**. Γιατί νὰ ἔχω μόνο ἐγὼ ψωμί, ὅταν οἱ ἀδελφοί μου ὑποφέρουν ἀπὸ πείνα; Θὰ ἤμουν καλλίτε-

ρος και πιὸ δίκαιος ἂν ζητοῦσα ν' ἀφαιρέσεις κι ἀπὸ μένα τέτοιο ἐγωϊστικὸ ψωμί. Ἡ πείνα γίνεται πιὸ γλυκιά, πιὸ ἥπια, ὅταν τὴν μοιράζεσαι μὲ ἀγαπημένους σου ἀδελφούς» (Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς).

Ναί, ἅς μοιραζώμεθα μὲ τὸν Ἀδελφὸ μας «τὸν ἄρτον ἡμῶν», μάλιστα στὴν κρίσιμη αὐτὴν ἱστορικὴ συγκυρία, διότι αὐτὸς ὁ ἐλεήμων τρόπος ζωῆς ἀποτελεῖ τὴν καρδιὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τρόπου ὑπάρξεως, ἐφ' ὅσον μόνον διὰ τοῦ Ἀδελφοῦ μας καὶ μαζὶ μὲ τὸν Ἀδελφὸ μας θὰ συναντήσουμε τὸν Χριστὸ μας καὶ θὰ συμμετάσχουμε στοὺς Γάμους τοῦ Ἀρνίου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν!

Φυλὴ Ἀττικῆς
1η Σεπτεμβρίου 2011 ἐκ.ἡμ.

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανός,
Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

Κύριε, «δὲν προσεύχομαι σὲ Σένα γιὰ τὸν ἄρτο μου, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄρτο μας. Γιατί νὰ ἔχω μόνο ἐγὼ ψωμί, ὅταν οἱ ἀδελφοί μου ὑποφέρουν ἀπὸ πείνα; Θὰ ἦμουν καλλίτερος καὶ πιὸ δίκαιος ἂν ζητοῦσα ν' ἀφαιρέσεις κι ἀπὸ μένα τέτοιο ἐγωϊστικὸ ψωμί...».

Ε'

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους

2012

Ἀπὸ τὴν Φιλαυτία στὴν Φιλοθεΐα διὰ μέσου τῆς Φιλαδελφίας

Τὸ Εὐσπλαγχο-κεντρικὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Εὐχόμεθα νὰ διανύσωμε καὶ τὸ Νέο Ἐκκλησιαστικὸ Ἔτος, μέχρι καὶ τοῦ Αὐγούστου 2013, πορευόμενοι σταθερὰ πρὸς τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, πρὸς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, μετὰ τὴν ὁδηγία, ἐνίσχυσι καὶ προστασία τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, εὐχαῖς τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ.

Ἡ πορεία μας αὐτὴ ἀντιμετωπίζει ὅλον ἐν καὶ περισσότερα καὶ περιπλοκώτερα ἐμπόδια, ἐφ' ὅσον τὸ γενικώτερο ἦθος τῶν τελευταίων δεκαετιῶν στὴν Πατρίδα μας διαποτίζεται συνεχῶς ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, ἢ ἐκκοσμίκευσις διαβρώνει τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὸ ἦθος τῶν Χριστιανῶν.

Στὴν παρακμιακὴ πορεία τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου συμμετέχουν δυστυχῶς καὶ οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί, ἀποτελοῦν μέρος μιᾶς τραγικῆς πραγματικότη-

τος, χωρίς παραδόξως να έχουν τουλάχιστον στοιχειώδη αυτογνωσία, ή όποια θα τους ώδηγοϋσε στην μόνη λύσι του δράματος, δηλαδή στην ανακαινιστική **Μετάνοια**.

Στὸν προσωπικό καὶ οἰκογενειακό-συλλογικό προγραμματισμὸ τῆς ζωῆς τῶν συγχρόνων μας Χριστιανῶν, ὁ Ἄλλος-ὁ Ἀδελφὸς δὲν ἔχει τὴν πρώτη θέσι, ἴσως οὔτε κἂν τὴν τελευταία, διότι λησμονεῖται, ὅταν δὲν ἀγνοῆται, ὅτι ὁ Ἄλλος-ὁ Ἀδελφὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Σωτῆρας μας Χριστός.

Συστηματικά παραθεωρεῖται, ὅτι τὸ Ἔθος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι **Εὐσπλαγχο-κεντρικό**: γύρω ἀπὸ τὴν **Εὐσπλαγχνία** στρέφονται τὰ πάντα στὴν ζωὴ μας καὶ πηγὴ ὅλων τῶν εὐλογιῶν μας εἶναι ἡ **Εὐσπλαγχνία**.

Ἡ γνήσια ἐν Χριστῷ Ἀσκησις, ὡς διαρκῆς ἀγὼν πρὸς ὑπέρβασιν τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἔχει ὡς κίνητρο ἰσχυρὸ τὴν **Εὐσπλαγχνία**, τὴν θυσιαστικὴ ἔξοδο ἀπὸ τὴν φυλακὴ τῆς **Φιλαυτίας**, ὥστε διὰ μέσου τῆς **Φιλαδελφίας**, νὰ ὀδηγηθῶμε στὴν **Φιλοθεΐα**.

«Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες (εὐσπλαγχοι, συμπονετικοί), καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Οἰκτίρμων ἐστὶ» (Λουκ. στ' 36). Μόνον διὰ τῆς **Εὐσπλαγχνίας** θὰ γίνωμε φιλόθεοι καὶ θεοφιλεῖς, θὰ ὁμοιάσωμε στὸν Θεό, θὰ φθάσωμε στὴν θέωσι.

Ὁ ἀκίνδυνος, ἀδάπανος καὶ συμβιβασμένος χριστιανισμὸς δημιουργεῖ *βολεμένους* καὶ τελικὰ ὑποκριτὰς χριστιανούς, μὲ μία ἐπιφανειακὴ πνευματικότητα, μὲ ἓνα ἐπίχρισμα εὐαγγελικό.

«Γνωρίζω πολλούς», λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, «οἱ ὅποιοι νηστεύουν καὶ προσεύχονται καὶ στενά-

ζουν, ἐπιδεικνύοντας κάθε λογῆς **ἀδάπανη εὐλάβεια**. Ἐνῶ οὐτε ἓναν ὀβολὸν (μία πεντάρα) δὲν δίδουν στοὺς θλιβομένους. Τί κέρδος ἔχουν ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη ἀρετή τους; **Γι' αὐτοὺς ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι κλειστή**. «Οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ ξένοι εἶναι οἱ θυρωροὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Ἡ ἐθνικὴ καὶ διεθνῆς κρίσις λειτουργοῦν ἀφυπνιστικά, εὐρισκόμεθα σὲ ἓνα κρίσιμο σημεῖο καμπῆς καὶ ὀφείλομε ὡς Χριστιανοὶ νὰ ὠθήσωμε, διὰ μέσου τοῦ **Εὐσπλαγχνο-κεντρικοῦ ἦθους μας**, τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα στὸ **Ὁραμα τῆς Φιλοθεΐας**.

Εὐσπλαγγνία σημαίνει **Διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ** καὶ ἡ Διακονία ἦταν ἀνέκαθεν «σῆμα κατατεθέν» τῶν γνησίων Χριστιανῶν: «τὸ νὰ ζώνεσαι τὸ Λέντιον τῆς Διακονίας δὲν εἶναι ὑποτιμητικόν, εἶναι Μεγαλειῶδες», ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Φυλὴ Ἀττικῆς
1η Σεπτεμβρίου 2012 ἐκ.ήμ.

† **Ὁ Ὁρεῶν Κοπριανός,**
Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος

« Ἡ γνήσια ἐν Χριστῷ Ἀσκησις,
ὡς διαρκῆς ἀγὼν πρὸς ὑπέρβασιν τοῦ ἑαυτοῦ μας,
ἔχει ὡς κίνητρο ἰσχυρὸ τὴν Εὐσπλαγγνία,
τὴν θυσιαστικὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν φυλακὴ τῆς Φιλαντίας,
ὥστε διὰ μέσου τῆς Φιλαδελφίας,
νὰ ὀδηγηθῶμε στὴν Φιλοθεΐα ».

